

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Dalat, thứ Sáu 28/11/1975.

Tôi theo đám bạn đến uống rượu ở khu phố bên lề rạp *ciné* Ngọc Hiệp. Những người bạn cố tình chọn vị trí này để tôi được dịp nhìn lại người đàn ông năm cũ khi anh sẽ về ngang qua đó, như lệ thường mỗi tối.

Quả nhiên, lúc 8 giờ, từ trên đường Minh Mạng, dáng anh xuất hiện nơi đầu dốc. Tôi run rẩy quăng vội điếu thuốc đang hút dở. Một người bạn ra chặn anh lại, mời vào bàn.

Rõ ràng tôi bị vây chụp bởi một cảm xúc mạnh. Đêm Dalat đẹp, sương mù phủ giăng thành phố. Tôi không biết phân tích sao cho đúng với tâm trạng mình khi ấy. Tình yêu và nỗi nhớ thương cho Nguyễn thật cao, nhưng sự xúc động dành cho người đàn ông năm cũ cũng không phải ít. Hai bàn tay tôi co lại trong túi, lòng tự nhủ: “*Lẽ ra mình không nên đi Dalat khi trái tim vẫn còn thơm mủ.*”

Tôi không nói gì được khi ngồi cạnh anh trong bàn rượu. Trước bè bạn, anh vẫn bật thiệp chủ động như bao giờ.

Khi thấy anh cầm lên chai *bière* gọi riêng cho anh (chúng tôi đã uống nhiều trước đó), tự tay rót vào ly của mình, thái độ ngỡ ngàng lúng túng, tôi thấy trái tim thất lại, nên gọi thêm một chai *bière* nữa, tôi la nhỏ:

“Em phải uống cùng anh Ngọc chứ?”

Thế là cả năm người kia đều giơ cao ly, mời anh.

Anh hỏi thăm *tất cả* những người thân liên hệ của tôi nhưng không một chữ nào han hỏi về tôi. Cái dáng gầy gầy mang đây về khắc khoải đau khổ, đôi bàn tay vẫn đẹp (mà tôi chẳng dám nhìn thẳng vào chúng). Anh mỉm cười nhiều lần nhưng lần nào khuôn mặt cũng đượm nét buồn và có chiều gượng ép.

Cuối cùng anh quay sang tôi:

“Anh có quen Hoàng Mạnh, con trai Võ Đức Thu, *pianiste*, hiện đang làm việc ở đài truyền hình Sài Gòn, tính tình dịu dàng hòa nhã. Anh có kể về em cho Mạnh nghe. Có dịp gặp, em cứ nói là bạn anh, Mạnh sẽ hết lòng giúp đỡ. Anh ấy có hứa với anh điều đó.” (Chữ *bạn anh* nghe sao thật chua xót!)

Và, anh đứng lên từ ghế.

Bắt tay các người bạn xong, anh hướng về tôi. Tôi nắm lấy bàn tay anh, nghe năm ngón dài xiết mạnh đến đau trên bàn tay nhỏ, lòng thoáng rùng mình vì cái độ lạnh phát ra từ nó. Nơi anh là cả một sự xúc động không kềm nén. Kéo cao cổ áo, anh bỏ ra đi, hướng về phía Mã Thánh trên con đường Phan Đình Phùng thân thuộc thuở xưa...

Giữa bàn rượu còn lại, tôi nở nụ cười băng quơ, nói lời cảm ơn Cung và các người bạn đã tạo cho tôi cơ hội gặp lại anh. Một người bày tỏ:

“Anh em ai cũng vui khi thấy Thu Vân cười như vậy.”

Tức thì Cung đưa ra nhận xét:

“Nguy hiểm lắm khi chị ấy cười! Đêm nay lại thức trắng!”

Trên con phố khuya lúc đã tàn cuộc rượu, đi giữa Cung và một người bạn trên con dốc Thành Thái hướng về phố chợ, tôi nghe Cung nói:

“Không phải Nguyễn, mà là anh Ngọc, chị còn yêu đau đớn. Nhưng chỉ khổ thôi nếu chị giữ hoài trong tim tình yêu tuyệt vọng đó. Nên quên đi chị ạ. Nguyễn đâu muốn chị khóc, cũng như em đâu có muốn chị buồn!”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Sáu 28/11/1975.

Trân Sa ạ,

Trời Sàigòn sáng nay thật lạnh. Bó chịu không nổi. Lạnh như thấm tận xương tủy. Vừa chạy xe, Bó vừa gọi thầm tên Mẫn, tên Trân Sa, tưởng như mình đang là Zhivago trong cơn mưa tuyết gọi tên Lara! (Bó xạo thật Trân Sa hả?)

Bó lại phải đi học lớp chính trị, càng học lại thấy mình như càng ngu ra! (Có Mẫn và Trân Sa khôn rồi, Bó ngu cũng được).

Chiều nay Bó ghé qua hàng Tata Huệ, thấy đẹp tiệm. Chẳng hiểu tại sao, chỉ nghe lòng thoáng buồn. Những quyển sách ở hàng bên cạnh như trở nên vô duyên lạ khi thiếu màu son môi của Mẫn (màu pastel beige số 28, Bó nhớ thật rõ). Màu pastel chỉ hiện thực ở đôi môi Mẫn, bên ly bière sủi bọt, cạnh Bó. Màu son của Mẫn lạ quá, Bó phân tích hoài vẫn không được, vừa nhòa phai lại cũng vừa tươi thắm; tái nhạt héo hon pha lẫn hồng hào kênh kiêu.

Ngài thử hôn môi đi!

Đừng nói gì hết cả!”

Khi Trân Sa lớn lên, Bó sẽ khuyến khích Trân Sa đánh màu pastel ấy (Bó yêu màu này ngay từ buổi đầu gặp Mẫn, màu thời gian, màu định mệnh, màu tiền kiếp, màu gay cán...) Bó nghĩ, Trân Sa chỉ cần đánh màu ấy lên môi thì sẽ gặp người tri kỷ! Khi người ấy nhìn màu son, sẽ nhận ngay ra Trân Sa, cái màu như một bí số hẳn phải học thuộc khi sắp được tung xuống trần gian để hoàn thành sứ mạng nào đó, làm vua, làm học trò, làm thi sĩ, hay gì gì đó... Nhưng chắc chắn

một điều là hẳn sẽ tìm được người hợp tác khi người ấy cũng thuộc cái bí số như hẳn thôi.

Cũng như hôm qua, bây giờ là 9 giờ tối. Đường phố vắng vẻ trở lại. Trên ấy giờ đây chắc đang lạnh lắm? Mẫn và Trân Sa đang làm gì? Có nhớ Bố chút nào không? Ngày mai Bố sẽ ra hàng Tata Huệ nhắn lại (nếu Mẫn về) là 5 giờ tan học, Bố sẽ đến với Mẫn. Hy vọng Mẫn sẽ về như đã dự tính.

Trân Sa ạ,

Đêm nay Bố lại phải ngủ một mình, hết được nhìn Trân Sa ngủ, hết được thức Trân Sa dậy và dẫn vào lớp. Bố học ở Vạn Hạnh, trường cũ. Ngồi trong lớp, kỷ niệm sống dậy thật mãnh liệt. Bố nhớ một câu văn vẫn thường đọc cho Mẫn nghe:

“Jamais nous n’aurons l’âme de ce soir!” (Không bao giờ ta có được tâm hồn ta của buổi chiều hôm nay.)

Câu văn thấm thía lạ lùng. Ai dám bảo vật vô tri giác không có tâm hồn? Quá nhiều là đàng khác! Không tin thì cứ thử ngồi xuống mà nghe bàn ghế, phòng ốc chúng nói chuyện cho nghe những thay đổi của Thời Gian!

□